

XXVI TAVALINE PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Hs 18:25-28)

Lugemine prohvet Hesekieli raamatust:

Teie ütlete: “Issanda tee ei ole õige!” Kuulake ometi, Iisraeli sugu! Minu tee ei olevat õige? Kas pole see pigem nõnda: teie eneste teed ei ole õiged?

Kui õige pöördub ära oma vagadusest ja teeb ülekohut ning sureb selle tõttu, siis sureb ta oma ülekohtu pärast, mis ta on teinud. Aga kui ülekohtutegija pöördub oma paganlusest ning teeb nii, nagu on õige ja kohus, siis jääb ta elama ega sure.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps 25:4-5.6-7.8-9 R:6a)

R: Mõtle minu peale, sest Sina, mu Issand, oled armuline.

Issand, anna oma teed mulle teada ja õpeta mulle oma rajad.

Sea mind oma tõeteele ja õpeta mind,

sest Sina oled Jumal, mu Lunastaja,

Sind ma ootan kogu aja.

R:

Mõtle, Issand, oma halastusele ja heldusele,

sest need on igavesest ajast.

Ära tuleta meelde mu noore ea patte,

ja mu üleastumisi ära meenuta.

R:

Issand on hea ja õiglane,

seepärast õpetab ta patustele õiget teed.

Ta juhib leplikud õigluse juurde

ja õpetab alandlikele oma teed.

R:

(Teine lugemine Fi 2:6-11)

Lugemine püha apostel Pauluse kirjast fiihiplastele:

Vennad, kui ühendus Kristuses annab meile julgust ja tema armastus toob lohutust, Vaimu osadust, südamlikkust ja kaastunnet teiste vastu, siis tehke mu rõõm täiuslikuks selles, et te olete üksmeelsed. Armastus ühendagu teid olema sarnased oma eesmärkide ja ühtekuuluvuse tundmise poolest. Ärge tehke midagi isekusest ega tülitsedes, vaid pidage oma alandlikkuses üksteist ülemaks kui iseennast. Igaüks otsigu seda, mis on kasuks teisele ja mitte iseendale, et teiegi elaksite sarnastena Jeesusele Kristusele.

Jeesus Kristus oli oma olemuselt Jumal, kuid ei hoidnud sellest kinni, et Jumalaga võrdne olla, vaid loobus sellest ja võttis sulase näo ning sai inimese sarnaseks. Ta nägi välja nagu inimene ja alandas iseennast; sai kuulekaks kuni surmani, pealegi ristisurmani. Sellepärast on Jumal tõstnud ta kõrgeks üle kõige ja andnud talle nime üle kõikide nimede, et Jeesuse nime ees painduksid kõik põlved – nii taevaste, maapealsete kui allilmsete omad – ja iga keel tunnistaks Jumala Isa auks, et Jeesus Kristus on Issand.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh 20:27)

Halleluuja. Minu lambad kuulevad mu häält, ütleb Issand, mina tunnen neid, ja nemad käivad minu järel. Halleluuja.

(Evangeelium Mt 21:28-32)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Jeesus rääkis ülempreestritele ja rahvavanematele tähendamissõna:

“Kuidas te sellest aru saate? Ühel mehel oli kaks poega, ja ta läks ühe juurde nendest ning ütles: “Mu poeg, mine ja tööta täna minu viinamäel!” Aga poeg kostis vastuseks: “Ma ei taha!”, kuid hiljem mõtles ümber ja läks siiski. Samas astus isa teise poja juurde ning ütles nõndasamuti. Poeg aga vastas: “Küll ma lähen, isa,” kuid ei läinud. Kumb neist tegi isa tahtmist?” Ja nemad vastasid: “Esimene.” Jeesus ütles neile: "Tõesti ma ütlen teile: tõlnerid ja hoorad saavad enne teid Jumala riiki! Sest kui Johannes tuli teie juurde, õiget teed näitama, siis te ei uskunud teda, kuid tõlnerid ja hoorad uskusid. Teie nägite seda, kuid ka tagant järele te ei parandanud meelt ega jäänud uskuma."

See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, Jeesus on öelnud: “Iga teie “jah” olgu “jah”, ja iga “ei” olgu “ei”, aga mis üle selle, see on kurjast...” (Mt 5:37) Nojah, aga mis sellest “jah”ist kasu on, kui su käitumine on “ei”?

Kui me tahame olla vooruslikud inimesed, siis peab meil olema ikka natuke rohkem voorusi kui ainult otsekoheesus.

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, tänases evangeeliumis tõuseb sõnade ja tegude probleem selgesti esile. Jeesuse toodud võrdpilt kahest pojast annaks mõnele kirjanikule hea aluse toreda jutustuse jaoks, mille sündmustiku saaks hästi dramaatiliselt lahti kirjutada.

Kujutagem ette, mis juhtub siis, kui isa nüüd õhtul koju tulles möödub oma viinamäest, kus selle päeva tööd on ilmselgelt ära tehtud – kuidas kurvastab ta oma esimese poja pärast, kes talle hommikul nii julmalt ära oli öelnud, ja kuidas kiidab ta siis ülevoolavalt oma teist poega, kes tema arvates töö ära tegi, sest nii ta oli ju lubanud. Nüüd saaks pikalt kirjeldada, kuidas pojad end seejuures tundsid, kuidas algul ei saanud nad üldse aru, miks isa niimoodi nendega räägib, kuid aegamisi hakkas neile kohale jõudma, millest isa vale arusaam lähtub...

Siis oli sellel teisel pojalt oi kui häbi, sest ta lubas, aga ei teinud. Esimene poeg, hea inimene, ei tahtnud aga teda isa ees häbistada ja võttis kogu pahakspanu enda kanda. Lõpuks sai isa muidugi ikka teada, kuidas pojad olid käitunud, ja nüüd oli ta pahane nende mõlema peale, et nad talle kohe tõtt ei rääkinud... ja nüüd on ta mõlemaga tülis. Ta ei anna nooremale pojale abiellumiseks luba ja ähvardab vanema poja pärandusest ilma jätta. Ja nõnda edasi ja nõnda edasi...

Jah, suurepärane süžee ühe korraliku seebiooperi jaoks, mille alusel saaks vändata terve hooajataie jagusid. Kuid meie kui pealtvaatajad oskaksime ju kõik väga lihtsasti öelda, kuidas olukorda parandada, või kuidas oleks saanud segadust üldse ära hoida. Nimelt siis, kui mõlemad pojad oleksid lubanud minna viinamäele tööle, ja nad oleksidki läinud; töö oleks kähku ära tehtud, ja nad oleksid saanud tulla rõõmsasti koju, laulda koos oma isaga kiituselaule ja tantsida ülistusi ümber laua...

Päris elus oleks see muidugi tore, aga kirjanduse jaoks... paraku surmigav. Sest kui tahta kirjutada kaasakiskuvat jutustust, siis ilma konfliktita, ilma solvangu, pettuse, varguse või mõrvata ikka head lugu ei saa.

Armsad õed ja vennad, küllap olete tähele pannud, et keerulised ja sageli lausa julmad lood ei ole mitte ainult meelelahutuseks, vaid täidavad ka omamoodi peegli ülesannet. Nende lugeja, kuulaja või vaataja paneb end instinktiivselt iga tegelaskuju asemele ja küsib endalt, kuidas oleksin mina selles olukorras käitunud. Jutustuste või kõikvõimalike virtuaalsete mängude kujutluslike tegelaste rollis tunneme me

end ilmselt kõik kangelastena. Me samastume sherifiga, kes võitleb vapralt terve röövlijõugu vastu, ja tunneme rahuldust, kui ta tabab jõugu pealikku oma Coldist pöörde peale täpselt otsaette; või oleme politseiniku poolt, kes narkoparuni käed saab lõpuks raudu panna. Samas jääb meie hinge okas, kui loo lõpp ei olegi õnnelik – kuigi me teame, et õnneliku lõpuga lugusid tuleb päris elus harva ette...

Võibolla ei anna me endale aru, et tähendamissõnaga kahest pojast ei pane Jeesus proovile mitte ainult varisere, vaid ta küsib igaühelt meie seast: kas me ikka käitume nende põhimõtete järgi, mida me arvame endal olevat? Või olles küll meelelahutusmaailmas alati korrakaitsjate poolt, käitume päriselus just nagu seaduserikkujad?

Igal juhul tasub kõrva taha panna, et kui me ka oleme öelnud oma isale ei ja keeldunud viinamäele minemast, siis on ikkagi parem süüa oma mõtlematult öeldud sõnu, parandada meelt, ning minna ja teha töö ära. Aamen.